

ВЕЛИКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

ВОЛОДИМИРУ МАТВІЄНКУ – БАТЬКОВІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВАЛЮТИ – 75

Шануємо і любимо ми Матвієнка
За те, що люд простий він на поталу не віддав.
За те, що наше рідне село Білка
Поліською столицею назвав.

Звитяга й Правда його кредо…
Вірші бентежні написав.
А те, що він ВЕЛИКИЙ УКРАЇНЕЦЬ,
не тільки я — а весь народ сказав.

Саме цими, хай аматорськими, але щирими поетичними рядками Василя Голубчика з села Білки, земляка Володимира Матвієнка, ми розпочинаємо нашу розповідь про особливу зустріч Володимира Павловича зі своїми односельцями. Справді, 3 листопада 2012 року в селі Білка Коростенського району на Житомирщині відбулася визначна, неординарна подія. Несподіваний сюрприз білківчани приготували своєму дорогому землякові — економісту, банкіру, вченому, громадському діячеві, меценату, поету-пісняру, вірному синові своєї землі, Героєві України — Володимиру Павловичу Матвієнку, який зустрічає своє 75-ліття.

За ініціативи друзів Володимира Павловича, за підтримки жителів рідного села Білки та керівництва Коростенського району відбулося відкриття та освячення стели на центральній площі села, якій присвоєно ім'я ювіляра. Відкриття цього пам'ятного знака на майдані імені Володимира Матвієнка — подія рідкісна, адже у нас згадують добрим словом людину вже тоді, коли вона пішла з життя. Унікальною подією стало відкриття прижиттєвої стели, як і унікальною для села Білки є знакова постать Володимира Павловича Матвієнка. Всі, хто доклали рук до цієї благородної справи, зібралися виконати почесну місію — висловити слова вдячності високоповажному землякові, привітати його зі славним ювілеєм та вшанувати його відкриттям іменної стели.

У безмежних просторах Всесвіту є така зоря — планета, яка носить ім'я «МАТВІЄНКО»:

Моя прекрасна зоре,
Ти сяєш звіддаля.
В твоє тепло і світло
Вбирається Земля.
Як ти мене чекала!
Як я до тебе йшов!
В служінні Україні
Зорю свою знайшов.

(*В. Матвієнко «Моя зоря»*)

Добрі діла на благо рідної землі завжди зберігатиме людська пам'ять, як і зберігатиме пам'ять вдячних білківчан про свого славного земляка, на життевій орбіті якого завжди перебували і перебувають вічні людські цінності: чесність, людяність, чуйність… Не тільки рідне село, а й вся Житомирщина, вся Древлянщина справедливо пишаються своїм земляком — Великим Українцем. За визначні особисті заслуги перед Українською Державою, багаторічну самовіддану працю і громадську діяльність Володимир Павлович Матвієнко нагороджений найвищими державними нагородами, проте найціннішою його нагородою стала глибока вдячність та повага земляків…

Народився Володимир Павлович Матвієнко 5 січня 1938 року в селі Білка Коростенського району Житомирської області в селянській родині. У 1959 році закінчив Київський фінансово-економічний інститут. Пройшов шлях від кредитного інспектора до Голови Правління Національного банку України. Запровадив купони багаторазового використання, які взяли на себе інфляційний удар на початку 90-х років і завдяки яким Україна уникла гострої кризи готівкових коштів. Став ініціатором створення і впровадження української національної валюти — гривні і своїм автографом повернув державі її історичну грошову одиницю.

Банкнота номінальною вартістю 5 гривень (1992р.) з підписом першого Голови Правління НБУ В.П. Матвієнка

Володимиру Матвієнку присвоєно звання Героя України з врученням ордена Держави. Він — професор, дійсний член кількох академій наук, почесний професор Міжнародного Віденського університету.

Нагороджений високими державними нагородами — орденом Дружби народів, Почесними відзнаками Президента України — орденами князя Ярослава Мудрого IV та V ступенів, «За заслуги» III ступеня, Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, відзначений багатьма орденами та медалями за заслуги в галузі економіки та банківської справи, а також за наукову, громадську та благодійну діяльність. Лауреат міжнародних премій «Дружба» та «Слов'яни», неодноразовий переможець Міжнародного відкритого Рейтингу популярності та якості «Золота фортуна», володар премії «Прометей Престиж» IV загальнонаціональної програми «Людина року — 99» у номінації «Фінансист року».

Заслужений діяч мистецтв України, член правління Асоціації діячів естрадного мистецтва України. Автор поетичних збірок «Люблю я свою Україну», «На рідних роздолах» та пісенних збірників «Пісне моя зоряна», «Душі моєї хвилювання», «Оберіг пам'яті», «В серці маю Україну», збірника афористичних висловів «Дотепні слова», автобіографічної книжки «Самотужки по життю», а також книг «Держава і банки», «Автограф на гривні», «Роздуми банкіра», «Промінвестбанк: стратегія відтворення», «Філософсько-економічні погляди», «Планета життя».

За покликом серця і синівської любові сюди, на прадавню древлянську землю, в мальовниче рідне село Білка, завітав Володимир Павлович Матвієнко на гостини до земляків з родиною: дружиною Галиною Пилипівною, сином Павлом Володимировичем, невісткою Наталією та внуками.

Тут мені знайома кожна гілка,
Що з дитинства в пам'яті зберіг.
Знов і знову кличе рідна Білка
Хати материнської поріг...

(В. Матвієнко «Білківське небо»)

Голос рідної колиски та землі-матінки освятив життя Володимира Матвієнка, надихнувши стати не тільки істинним державотворцем, а й благодійником, меценатом рідного села Білки. Він зробив, робить і буде робити все можливе для того, щоб його рідна земля, мала батьківщина розвивалася і квітла.

Сьогодні село Білка — гарний, сучасний населений пункт, інфраструктура якого розвивалася та модернізувалася завдяки Володимиру Павловичу. Так, за його сприяння в селі побудовано сучасну школу «Школа Володимира Матвієнка», оснащену новітнім обладнанням, кафе, сім житлових будинків для молодих сімей, водогін, молодіжний танцювальний майданчик, капітально відремонтовано восьмиквартирний житловий будинок для спеціалістів, реконструйовано Будинок культури та медико-оздоровчий центр, впорядковано центр села та на належному рівні підтримується стан доріг.

А могло бути інакше... В Україні щороку зникають десятки сіл. Причин годі довго шукати: немає роботи, закрилася школа, зник медпункт... Віддалене на десятки кілометрів від районного центру Коростеня і оточене лісами село Білка, чекала б така ж доля.

Але білківчанам пощастило, бо мають захисника, добродійника, мецената Володимира Матвієнка.

Тому вся білківська громада сердечно вдячна Володимиру Павловичу за те, що не відцурався, злетівши так високо з рідного гнізда, а всіляко підтримує і сприяє розвитку рідного села.

Днями Володимир Павлович Матвієнко зустрів свою 75-ту ювілейну осінь. Після клопіткої праці в архівах друзі ювіляра з'ясували одну таємницю: хоча День народження Володимира Павловича офіційно засвідчено 5 січня, насправді народився він 1 листопада. Така невідповідність між справжньою та юридично зареєстрованою датою народження була типовою для доби, в якій народився Володимир Матвієнко.

Нелегким, напруженим і тернистим був його життєвий шлях, про що свідчать ці поетичні роздуми:

Життя — не асфальтна дорога,
Не стрічка, що стелеться легко.
Життя — то щоденна тривога,
То серця невтомного клекіт.
Життя — крутосходи тернові,
Щоб тільки надії не згасли,
Та ще боротьба до крові, —
Щоб вижити і не впасти.

(В. Матвієнко «Терен — життя»)

Рушійною силою у житті Володимира Матвієнка, яка допомогла вижити, не спотикатися, не впасти, а впевненим, рішучим кроком прямувати життєвими дорогами — правдиво, розумно, переможно, була любов до малої своєї батьківщини:

До пралісів і рік Полісся
Лечу думками до села.
Мої дороги простяглися
В добрі й любові — два крила.
Там чисте небо і дорога,
Там яснозорі почуття.
Кудись біжить ріка розлога
Моєї правди і життя.

(В. Матвієнко «Спогади»)

Саме ця глибинна Любов, щирий патріотизм надихнули Володимира Павловича і на щедре благодійництво, за що вдячні земляки справедливо називають його своїм Батьком, вірним Сином української землі, Великим Українцем.

75 років — це ювілей славний, ювілей поважний, однак любов до рідної землі зберігає в серці ювіляра веселковий юнацький запал, що надихає на звершення нових, Богом освячених задумів та проектів.

Я вмиваюсь туманами осені,
Хоч і літо несу на чолі...
Цвіт поліської житньої просині
Бережу, наче пам'ять землі.

(В. Матвієнко «Осіння райдуга»)

Щоб віддати данину дорогому землякові, подарувати щирі слова глибокої вдячності та визнання, на цю теплу зустріч у дружньому колі прибули голова Коростенської районної державної адміністрації Володимир Васильович Нагорняк, Коростенський міський голова Володимир Васильович Москаленко, депутати районної ради Антон Пилипович Гопанчук і Микола Миколайович Трокоз, заслужений архітектор України Петро Артемович Перевозник, а також Білківський сільський голова Василь Олександрович Камінський, директор Білківської середньої школи Ніна Миколаївна Мельниченко, сільський священик — отець Дмітрій, настоятель храму Воздвиження Христа Господнього, що в Білці.

Святкові вітання на адресу Володимира Павловича розпочав голова Коростенської районної державної адміністрації Володимир Васильович НАГОРНЯК:

— Дорогий, шановний наш земляче з родиною і шановна громадо! Останні 12 років ми досить часто відвідуємо село Білку і радіємо з кожним роком, що воно стає кращим та сучаснішим. І все це дякуючи Вам, Володимире Павловичу. Упродовж свого життєвого шляху Ви продемонстрували глибоку обдарованість, працьовитість та розум. Сьогодні, відкриваючи цю стелу і називаючи цю площу майданом Вашого імені, білківчани віддають Вам свою вдячність та повагу. Вона невелика у порівнянні з тим, що Ви зробили. Пам'ять про Ваші добрі справи має бути увіковічена і жити в людській пам'яті сотні років. Творіть так, як і творили, залишайтеся і надалі людиною діяльною, активною і справжнім меценатом! Гордий тим, що і я родом з Коростенщини, хочу побажати міцного здоров'я Вам і Вашій родині, наснаги й успіхів!

Коростенський міський голова Володимир Васильович МОСКАЛЕНКО відзначив, що діяльність, інтелект, український патріотизм Володимира Павловича дають підстави пишатися славнозвісним земляком не тільки Коростенщині, а й всій Україні. Він наголосив, що якби в нашій Державі було більше таких людей, то наших проблем поменшало б, і заможніше жили б українці. «Ви, Володимире Павловичу, — справжній Герой України, справжній патріот. Ми Вами пишаємося, адже Ви — зірка нашого древлянського краю. Честь і хвала Вам за Вашу гарну справу!» — завершив свою вітальну промову Володимир Васильович.

Теплі слова на адресу Володимира Павловича Матвієнка висловив білківський сільський голова Віталій Олександрович КАМІНСЬКИЙ:

— Шановна громадо, вельмишановні наші гості! Якби кожен з наших заможних українців зробив би для своєї маленької батьківщини стільки, скільки зробив для Білки Володимир Павлович Матвієнко, то наша Україна була б процвітаючою державою на зразок інших європейських держав. Діяльність Володимира Павловича — це приклад того, як людина пам'ятає своє коріння, той перший колосок, який зібрала на цій землі і запах омріяного хліба. Навкруги скрізь праця Ваших рук, Володимире Павловичу: починаючи зі школи — закінчуючи тим садочком, який ми добудовуємо, а всього і не перерахувати. І тому рішенням Білківської сільської ради, за заслуги перед територіальною громадою, неоціненний вклад у розбудову та підтримку соціально-економічного та культурного розвитку центральній площі села Білка присвоєно назву «Майдан Володимира Павловича Матвієнка». Назва внесена до єдиного державного реєстру адміністративних назв України.

Вереснева, смаглява пора,
Наче небо, прозориться днина.
І до школи біжить дітвора,
Веселіє моя Україна...

(В. Матвієнко «Дзвін життя»)

Як пощастило юним білківчанам, що для них відкриті двері найкращої із сільських шкіл не лише району, а й області! Ось лише такий факт: кількість учнів у новозбудованій «Школі Володимира Матвієнка», яку було відкрито у 2000 році збільшилась у півтора рази. Показово також, що за сприяння Володимира Павловича не один десяток випускників місцевої школи здобули освіту в Київському інституті банківської справи.

Від імені вдячних учнів та усього педагогічного колективу школи славного земляка привітала з ювілеєм **директор Білківської середньої школи Ніна Миколаївна МЕЛЬНИЧЕНКО:**

— Ми сьогодні знову зібралися на чергове дійство, пов'язане з великою особистістю — Володимиром Павловичем Матвієнком. Хочу сказати, що саме такі зустрічі незалежно від погоди, незалежно від пори року збирають великі аудиторії. Навіть у похмурі дні ці зустрічі змінюють погоду і приносять у наше село сонце і тепло. Це все дякуючи Вам, Володимире Павловичу, бо завжди, коли Ви приїжджаєте, як на диво: вранці — дощ, а після обіду — сонце. Девіз Вашого життя «Я з людьми, а люди — зі мною» має стати зразковим для кожного з нас. Ми гордимося тим, що Ви народилися у нашому селі, навчалися у нашій школі. Ви багато для нас зробили, багато чого навчили, передаючи свій досвід, свою щедрість душі.

Міркуючи про сенс свого життя у вірші «У Білці біля криниці» Ви говорили: «То ж немарно я народився, недаремно живу на світі і наближую обрії людям». Нехай збудована Вами школа наповнюється дитячими голосами, процвітатимуть розбудовані Вами будинки і, звичайно, нехай потопає у квітах Ваш майдан! Хай він служить для добрих зустрічей, для гарних і добрих гостей, а ми докладемо всіх зусиль, щоби його зберегти і щоб наше село квітло й розвивалось! Звертаюся до Вас, шановні присутні, поспішайте робити добро, як його робить наш дорогий Володимир Павлович, як віддає все своєму селу. А Вам, високоповажаний Володимире Павловичу, здоров'я, натхнення, радості від кожного прожитого дня, надійних друзів і всього найкращого!

У своєму вітальному слові **заслужений архітектор України Петро Артемович ПЕРЕВОЗНИК,** який свій талант, своє вміння доклав до виготовлення стели наголосив, що такій великій людині, як Володимир Павлович Матвієнко, є про що сказати, за що уклінно подякувати. Він побажав, щоб пам'ять про добрі справи Володимира Павловича жила не лише у камені, а й надовго залишалася у вдячних серцях сучасників та майбутніх поколінь білківчан. — Вам, Володимире Павловичу, творити не тільки пісні, вірші, а робити і на далі гарні діла! — завершив митець.

Від парафіяльної громади села почесного ювіляра привітав сільський священик — **отець ДМІТРІЙ**, побажав незгасимої життєдайної сили та реалізації всіх вимріяних планів, міцного здоров'я, довголіття, Господньої ласки. Він урочисто подарував Володимиру Павловичу образ Спасителя, який завжди оберігатиме на всіх життєвих дорогах.

Син Володимира Павловича — Павло Володимирович МАТВІЄНКО, для якого батько ще з дитинства і до сьогодні є взірцем та гідним прикладом розповів:

—У всьому, чого батько досяг у житті, він завдячує лише самому собі. Він невтомно і наполегливо навчався та працював. Мене завжди захоплювали його розумові та організаційні здібності. Особливе місце в житті батька займала його мати Лукія, яка виховала його, заклавши ті життєві принципи, якими він послуговується все своє життя:

Я заповідь мамину знаю —
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ними я не в самоті.

Збираю зерно до зернини,
До сонця виношу з пітьми.
На поміч спішу до людини,
Живу у братерстві з людьми.

(В. Матвієнко «Люблю я свою Україну»)

Ці материнські життєві настанови є дуже правильні, адже вони спрямовані на любов до ближнього, на щоденну працю. Для мого батька його рідне село, Україна були завжди на першому місці. Село Білка — для батька святе місце. Для його підтримки та розквіту він вкладає багато своєї потужної енергії, свого часу, присвячує землякам свої поетичні твори. Так, у автобіографічній книзі «Самотужки по життю» багато сказано про історію нашої родини, родини Матвієнків. Життя мого батька — це зразок жертовного патріотизму, органічного українства, — завершив Павло Володимирович.

Мрійлива, тонка українська душа Володимира Матвієнка породила прекрасну поезію, що знайшла свою зоряну стежку до співочого українського серця народу-сіяча, народу-трудівника, народу-добротворця. Поетична творчість Володимира Матвієнка вміщує в собі палку любов до калинової та співучої України, любов до матері, жінки... Поетичні твори Володимира Павловича стали пісенними шедеврами незрівнянної краси, набули широкої популярності та стали народними. Вони — безцінні перлини сучасної української творчості, золоті сурми ліричної української душі:

Земля вдягає щедре квітування,
І ллється пісня з небокраю.
Я вірю, не зів'яне цвіт кохання,
Коли воно з-під серця проростає.

(В. Матвієнко «Співали в травні солов'ї»)

Володимир Павлович Матвієнко подарував білківчанам чудовий концерт «Планета моїх надій», який відбувся в сільському Будинку культури. Виконавцями пісень Володимира Матвієнка стали школярі, учні музичних шкіл та студенти. Творча молодь, яка виховується на крилах пісень Володимира Матвієнка, продемонструвала свою високу майстерність, висловивши у такий спосіб повагу до поета-пісняра.

Своїми враженнями від концерту поділилися юні виконавці: Владислав Лелюшкін та Аміна Аль Азаві — учні київських музичних шкіл. Вони зізналися, що пісні Володимира Павловича наповнюють їхні дитячі серця високим патріотичним духом, вони енергійні, життєрадісні, натхненні високими почуттями. Катя Ло, студентка II курсу юридичного факультету Києво-Могилянської академії, а за покликанням душі — співачка — понад усе любить пісні Володимира Матвієнка, адже вони мелодійні, ліричні, задушевні. Улюбленими її

піснями стали «Осіння райдуга» та «Красуня». — Минулого року, — згадує дівчина, — я бачила подвійну райдугу — це надзвичайно красива картина. І коли я співаю пісню «Осіння райдуга», то завжди думаю про неї. Пісні поета-пісняра Володимира Матвієнка приносять мені колосальне задоволення. Я йому дуже вдячна за те, що він створив такі довершені мистецькі твори.

Вдячних земляків та гостей, що підготували таку теплу, незабутню зустріч **привітав Володимир Павлович МАТВІЄНКО.** Він висловив щиру подяку всім, хто так високо поцінували його турботу про рідне село:

—Сьогоднішнє дійство — для мене надзвичайна подія. Її можна було б очікувати, а можна і не очікувати, однак це трапилося. Як і за Божим провидінням сталося так, що я народився у селі Білка, яке я люблю понад усе в житті. Роки, які пережило наше покоління, були надто тяжкі, трагічні, але всі ми, хто називає себе українцями, витримали, перемогли і сьогодні творимо нову країну. На жаль, не всі розуміють незалежність як дар Божий. Якби ми були б пильні, і кожен зробив би свій вклад в Україну, в українську душу, то сьогодні б ми мали розвинуту державу. На жаль, політичні дебати, боротьба за гроші, рейдерство сьогодні стали нормою. Нам не треба опускати руки, треба працювати, треба відстоювати кожну людину, відстоювати свою мову. Бути чесним і гордим, не треба соромитися розмовляти по-українськи, не треба в селі відчувати себе приниженим. Якщо Ви, мої земляки, маєте якісь проблеми, то йдіть на цей майдан: тут все для Вас, людей, зроблено. Сьогодні ми провели цілу низку заходів, які спрямовані на любов до України. Вони демонструють те, що Україну треба любити і любити по-справжньому — це не просто слова, це велика відповідальність.

Понад 20 років тому мене призначили першим Головою Правління Національного банку України. Я створив цей банк, створив грошову систему. Зроблено велику справу в зв'язках з усіма країнами світу, зокрема з світовими банками. І хоча ця система налагоджена і функціонує, але багато чого не зроблено такого, що можна було б зробити. Патріотична боротьба і самосвідомість у нашого народу є. Тому, дорогі українці, незалежно від тиску, майте свою думку патріота, боріться за Україну, за рідну землю. Дякую всім тим, хто приклав руку до створення такого пам'ятного знаку, мені дуже приємно, я цього не приховую. Справді, всі ми звикли, що пам'ятники встановлюють тільки тоді, як людина помирає. Давайте, дорогі мої земляки, будемо думати про життя, і якщо хтось може щось зробити для рідного краю, то нехай робить.

Нас всіх попереду чекає ще одна величезна справа: чи віддадуть селянам землю? І якщо віддадуть, то як? Я думаю, що і районна влада, і сільська влада, і вся українська громада повинні подбати про те, що треба зробити все, аби ця земля не потрапила до нечесних рук, які готові знищити все, що гарне і красиве у своїх інтересах. Вважаю, що в цьому питанні велика роль відведена районній та місцевій владі, яка має реалізувати потрібні заходи. Я не обіцяю багато, але якщо буде добра воля Ваша, то я зроблю все, щоб Вас захистити, щоб Ви мали землю і мали нагоду пасти своїх корівок, а Ваших лугів, щоб не торкалися чужоземці. То ж давайте, мої українці, будемо думати про державу як в цілому, так і зокрема — про себе самих в інтересах розвитку України, бо без патріотизму ми ніколи нічого не зробимо. Ми вже мали можливість пересвідчитися, що таке «інтернаціоналізм» з його наслідками, знаємо також і те, що заважало розквіту нашої держави. Україна має багато можливостей, в нас є потрібні для розквіту ресурси.

І неправда, що в нас немає газу, — в нас є газ, який треба добувати. У нас є атомна енергетика, яка має запаси сировини на сотні років вперед. В України є підґрунтя для того, щоб стати супердержавою, є потужний науковий потенціал, але людей треба заохотити. Білківська школа сьогодні перебуває в надійних руках нинішньої директорки Ніни Миколаївни. На прикладі Київського інституту банківської справи, який я очолював, вступники з Білки продемонстрували на іспитах високі знання. Велика подяка і моїм вчителям, — а мені пощастило в житті мати добрих наставників, — що заклали таку міцну наукову основу, завдяки якій я пішов у життя:

Школо моя, я ніколи тебе не забуду.
Школо моя, мов домівка в дитинстві була.
Школо моя, ти не знаєш, як син тебе любить.
Школо моя, мов за руку в життя повела...

(В. Матвієнко «Школо моя»)

Звичайно, без праці нічого не буде, але основою є школа. Бережіть школу, старайтеся, щоби учні добре вчилися, робіть все, аби наш дитячий садочок поповнювався ще більше. У нас є потрібна благодатна атмосфера, а грішми та багатою нашою землею потрібно правильно розпоряджатися. Україна, на мою думку, витримає будь-які політичні виклики, економічні блокади.

Буде жити Україна, доки живі люди. Не зламають її волі чужинські заблуди!

То ж братаймося, бережімо сім'ю, бережімо Україну! Слава Україні!

Кожен має істину збагнути —
Разом шлях верстати до мети.
Тільки патріотом мусиш бути,
Землю, як зіницю, берегти...

(В. Матвієнко «Марш патріотів України»)

Володимир Павлович запросив гостей та земляків до щедрого святкового українського столу.

Дай, Боже, моїм землякам, усім українцям бути щасливими та багатими у житті, зичу їм Божого благословення! Нашій Україні бажаю бути міцною, квітучою країною! Я їй вдячний за те, що так високо оцінила мій життєвий шлях та мою працю!

За тих, хто творить Україну —
В роботі,
в творчості,
в житті.
Хто в серці лиш одну-єдину
Несе її на видноті.
Хто в кожній справі бізнесовій
Себе на терен скрізь веде:
Працює мудро і на совість,
Гартує серце молоде.
Не довіряючи підлоті,
Живе, як суджено, як є:
Себе знаходить у роботі
І людям щастя додає.

(В. Матвієнко «Тост»)

Колектив журналу «Гетьман» щиро вітає зі славним ювілеєм, глибокоповажного Володимира Павловича Матвієнка!

Нехай Вашим безцінним скарбом буде здоров'я! І будні, і свята нехай будуть освячені увагою, любов'ю рідних, друзів, а оберегами стануть чисті прості людські почуття!

З роси і води Вам, вельмишановний Володимире Павловичу! Многая і благая літа!

Матеріал підготували
Микола ПРИЗ та Галина СІКОРА

